

[Ragnhild Andersen.]

har taget den at komme igennem sine granskninger. Efter den kommunistiske gruppes opfattelse drejer spørgsmålet sig derfor om nu at sikre, at den aftalte sygelønsordning kommer til at omfatte alle lønmodtagere, for det er urimeligt, som forholdet er i dag, at kun en del lønmodtagere kan komme ind under ordningen. Og hvorfor? Fordi mange arbejdsgivere vægrer sig ved at yde ofre til sikring af deres arbejdes kår under sygdom.

Efter den kommunistiske gruppes opfattelse bør ingen have sine kår forringet på grund af sygdom, men det har mange fået i tidens løb; de er kommet bagud, de er kommet i vanskeligheder grundet på langvarige sygeperioder. Efter vor opfattelse bør principielt alle lønmodtagere have dækning for løntabet, og vil man nå frem til det, man forstår ved social retfærdighed, må fuld dækning for løntabet være det mål, der stiles imod. Dette princip er for længe siden anerkendt for nogle lønmodtagere. Jeg tænker her på tjenestemænd, ifølge tjenestemandsløven; jeg tænker på funktionærer, ifølge funktionærloven. Her er det ad lovgivningens vej sikret, at de får dækning for løntab i en periode, der endda er betydelig længere end den periode, i hvilken sygelønsordningen ifølge aftalen kan inddække et bestemt løntab for andre lønmodtagere.

Den sygelønsaftale, der blev indgået mellem hovedorganisationerne, var i sin tid, i 1956, da den blev vedtaget, et betydeligt fremskridt, men ser man den i sammenligning med ordningen for andre lønmodtagere, vil man se, at den på væsentlige områder er betydelig ringere. Det er da også forklaringen på, at den kommunistiske gruppe i sit forslag til folketingsbeslutning ikke alene har anbefalet at gøre ordningen obligatorisk for alle lønmodtagere, men også er gået ind for forbedringer i den bestående aftaleordning, og det har vi gjort på flere områder.

Vi er f. eks. gået ind for, at dagpengeydelsen bør være væsentligt højere, og at den bør være ens for kvinder og mænd. Jeg har allerede sagt, at vi i princippet mener, den bør dække løntabet som for andre lønmodtagere, og i det mindste fore-

slår vi, at den kommer op på højde med ulykkesforsikringslovens satser.

Fra den dag, ordningen blev aftalt mellem hovedorganisationerne, i 1956, og indtil nu, 3 år efter, er der ikke sket nogen forhøjelse af dagpengene. De står fortsat på 9 kr. for kvinder, 6 kr. for ungarbejdere og 14 kr. for andre arbejdere, og det uanset prisernes stigning, uanset de mange penge, der ligger i sygelønsfonden, og uanset at der i aftalen indeholdes en bestemmelse om, at dagpengene kan forhøjes i aftaleperioden. Derfor går den kommunistiske gruppe ind for, at man ad lovgivningens vej sikrer en højere dagpengeydelse og dagpenge, der er ens for kvinder og mænd. For kvindernes vedkommende er det sådan, at dagpengene sammenlignet med arbejdslønnen i dag er nede under en tredjedel af kvindernes for tjeneste her i hovedstaden, og det kan ikke være nogen rimelig ordning. Naturligvis er det endnu værre for de mange tusind kvinder, som slet ikke har nogen sygelønsordning.

Med hensyn til dagpengenes løbetid er det vel også et stort spørgsmål, om den periode, i hvilken de nu kan ydes, er tilfredsstillende. Efter den gældende ordning kan der ydes dagpenge i indtil 13 uger inden for et år. Det er en periode, der er betydelig kortere end den, i hvilken tjenestemænd og funktionærer kan være væk uden nedslag i lønindkomsten og uden, om jeg så må sige, andre foranstaltninger: ret til afskedigelse f. eks., som det hedder i funktionærloven. Ifølge den kan man have 120 dages sygeløn, før det er tilladt arbejdsgiveren at skride til opsigelse. Efter vor opfattelse må man ikke alene have en forlængelse ud over de 13 uger, men man bør også lægge løbetiden for dagpengene anderledes end i dag. I dag hedder det i overenskomsten, at dagpengene skal løbe inden for 12 på hinanden følgende måneder, og det betyder, at er man syg i 4 uger i oktober, så tæller disse 4 uger et helt år frem; det vil sige, at hvis man efter næste års 1. april er syg måske i 3 måneder ud i ét træk, tæller disse 4 eller flere uger, man har været syg året forud, med helt frem til oktober næste år. Man kan ikke sige, det er nogen god ordning. Man havde en lignende ordning tidligere også for understøt-